

Pers en Voorlichting

Gerecht van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 61/18
Luxemburg, 4 mei 2018

Beschikking in zaak T-197/17
Marc Abel e.a. / Commissie

Het Gerecht van de EU wijst het beroep tot schadevergoeding af dat bijna 1 500 personen hadden ingesteld naar aanleiding van een door de Commissie in 2016 vastgestelde verordening over verontreinigende emissies

Het Gerecht heeft geen uitspraak gedaan over de rechtmatigheid van deze verordening, waarvan diverse Europese hoofdsteden in andere zaken de nietigverklaring hebben gevorderd, maar oordeelt dat de ongeveer 1 500 personen niet hebben aangetoond dat de aangevoerde schade reëel en zeker is en dat zij daardoor persoonlijk geraakt zijn

De Commissie heeft met een verordening uit 2016¹ bindende emissiegrenswaarden voor stikstofoxiden bij nieuwe tests in reële rijomstandigheden (real driving emissions tests; hierna: „RDE-testen”) vastgelegd. In het bijzonder bij toelatingsprocedures voor nieuwe voertuigtypen moeten autofabrikanten lichte personen- en bedrijfsvoertuigen aan deze tests onderwerpen. Deze RDE-testen vormen een antwoord op de constatering dat laboratoriumtesten het werkelijke niveau van vervuilende emissies in reële rijomstandigheden onjuist weergeven en zijn bedoeld om het mogelijke gebruik van „sjoemelsoftware” te verijdelen.

Deze door de Commissie vastgelegde emissiegrenswaarden komen aan de orde in diverse bij het Gerecht van de Europese Unie ingestelde beroepen, waaronder die van de steden Parijs, Brussel en Madrid.² Deze laatste drie beroepen tot nietigverklaring zijn momenteel aanhangig bij het Gerecht. In deze zaken staat voor 17 mei aanstaande een hoorzitting gepland.

Tegelijkertijd met deze beroepen tot nietigverklaring hebben 1 429 voornamelijk in Frankrijk woonachtige natuurlijke personen tegen de Europese Unie een vordering ingesteld tot vergoeding van de schade die zij door de vaststelling van de verordening van de Commissie hebben geleden. De beschikking van vandaag heeft betrekking op dit beroep tot schadevergoeding.

De 1 429 personen zijn van mening dat deze verordening hun materiële schade heeft berokkend die verband houdt met de verminderde kwaliteit van de lucht die zij inademen en hun daardoor verslechterende gezondheid. Tevens menen zij dat zij door deze verordening immateriële schade hebben geleden. Die is het gevolg van de in dit verband door hen ervaren vrees voor zichzelf en hun omgeving en ook van de angst die voortvloeit uit hun verlies aan vertrouwen in het handelen van de Europese instellingen in de strijd tegen de aantasting van het milieu. Elk van deze personen vordert een symbolisch bedrag van 1 EUR ter vergoeding van materiële schade en 1 000 EUR voor immateriële schade.

In de beschikking van vandaag verklaart het Gerecht dit beroep tot schadevergoeding van de 1 429 personen rechtens ongegrond.

Het Gerecht herinnert er om te beginnen aan dat voor de buitencontractuele aansprakelijkheid van de Unie drie cumulatieve voorwaarden dienen te zijn vervuld: 1) een instelling van de Unie moet door een onrechtmatige gedraging op voldoende gekwalificeerde wijze een rechtsregel hebben geschonden die ertoe strekt aan particulieren rechten toe te kennen, 2) de vermeende schade

¹ Verordening (EU) 2016/646 van de Commissie van 20 april 2016 tot wijziging van verordening (EG) nr. 692/2008 wat de emissies van lichte personen- en bedrijfsvoertuigen (Euro 6) betreft (PB 2016, L 109, blz. 1).

² Zaken [T-339/16](#), [T-352/16](#) en [T-391/16](#).

moet reëel zijn en 3) er moet een causaal verband bestaan tussen de gedraging van de Unie en de schade.

Zonder dat het Gerecht zich heeft uitgesproken over de eerste en de derde voorwaarde (namelijk inzonderheid de vraag naar de rechtmatigheid van de verordening van de Commissie, waar het beroep van de steden Parijs, Brussel en Madrid betrekking op heeft), is in deze zaak naar zijn oordeel niet voldoende aangetoond dat de door de 1 429 personen aangevoerde schade reëel is. Het Gerecht herinnert er in dit verband aan dat de verzoeker het reële en zekere karakter en de omvang van de door hem aangevoerde schade moet aantonen en moet bewijzen dat deze schade hem persoonlijk raakt. Het staat in geval van immateriële schade bovenal aan de verzoeker om aan te tonen dat de gewraakte gedraging van de betrokken instelling hem gezien de ernst ervan een dergelijke schade kan toebrengen.

Het Gerecht stelt allereerst vast dat de omvang van de schade die verband houdt met de verminderde luchtkwaliteit onvoldoende is aangetoond, aangezien in voorkomend geval pas na verloop van zekere tijd en alleen bij ruwe benadering en op zeer algemene wijze, met zeer onzekere uitkomsten, een balans valt op te maken van de extra verontreinigende emissies die op de bestreden bepalingen zijn terug te voeren. In het bijzonder kan onmogelijk worden voorspeld in hoeverre potentiële kopers zich, indien de Commissie strengere grenswaarden had vastgesteld, onmiddellijk zouden hebben gekeerd tot de in dat geval minder talrijk beschikbare voertuigtypen die aan de grenswaarden voldoen en daardoor met succes de doorgevoerde testen ondergaan of bij voorkeur hun oude voertuig langer zouden hebben behouden. Voorts stelt het Gerecht vast dat degenen die het beroep hebben ingesteld ter ondersteuning van hun vorderingen globale argumenten en algemene gegevens hebben aangevoerd, maar geen enkel op de individuele personen afgestemd gegeven waarmee zou kunnen worden beoordeeld wat de aangevoerde schade voor ieders persoonlijke situatie betekende, terwijl het beroep toch is ingesteld door 1 429 personen die in verschillende regio's of ongelijke omstandigheden wonen en leven.

Wat de immateriële schade betreft is het feit dat alle belanghebbenden zich bijzonder bewust zijn van het luchtvervuilingsprobleem volgens het Gerecht onvoldoende om bij ieder van hen in die mate een werkelijke vrees voor de eigen gezondheid en die van hun omgeving vast te stellen dat dit hun levensomstandigheden voldoende beïnvloedt om het bestaan van schade te kunnen erkennen. Het Gerecht brengt in herinnering dat een bepaald gevoel dat mogelijkwijs bij iedereen wordt gewekt, in de regel geen vergoedbare immateriële schade vormt.

De afwijzing van het collectieve schadevergoedingsverzoek van de 1 429 natuurlijke personen is niet van invloed op de uitkomst van de beroepen die de steden Parijs, Brussel en Madrid tegen de verordening van de Commissie hebben ingesteld.

NOTA BENE: Tegen de beslissing van het Gerecht kan binnen een termijn van twee maanden vanaf de betekening ervan een tot rechtsvragen beperkte hogere voorziening worden ingesteld bij het Hof.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Gerecht niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van de beschikking zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106